

Sy-ll spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerctwoč da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew te. F.

• Sserbske njedźelske łopjeno. •

Budyšin

8. meje 1927

Bautzen

Čišklo a nakład Ssmolerjez knižicizkczetnje a knižarnje sap. družst. s wobm. ruf. w Budyšinje.

Wukhadža kóždu šobotu a placzi bértlětnje 78 stotych pjenježłow.

Njedźela Jubilate.

Jubilat Deo — wystańće Bohu wschitke kraje; spěwajće k čžesći jeho mjena; khwalće jeho krańne. Tak wysta psalm džěńńišćeje njedźele kiž je tež jej jeje mjeno dał. A woprawdže, wscho wokolo naž naž namokwja k tomu, so bndhmy Knjesa našeho Boha khwalili, kiž je nam mlode nalěčzo sažo darik se wschej šwojej krańnej rjanosću, s nowe nadźiju a s nowymi žiwjeńskimi mozami. Haj, wscho tam wonkach khwali Boha a wysta jemu a sanoschuje jedyn khwalbny kěrlusć po druhim, chžesć jenož ty, čžłowjecze, pschi tym nasdala bncz a wostacž? Ně, hłóž w najhłubšchej twojej wutrobje tebe pschezo s nowa woła do tamneho kola Boha khwalazeje pschirodny. Haj, to je woprawdže tež twoje powołanje: Boha khwalicž s twójim žyłym žiwjenjom, se wschěm, sčtož čžinišć a wostajišć. Boža njedowuřłedžena dobrot a cze pschezo k tomu wabi, tuž dyrbišć ty pořłuchacž na tutón hłóž twojeho Boha. A ty jako kšchesczijan mašć hišće wořebitu pschicžinu, Boha khwalicž a čžesćicž, wschał trjebašć jenož ras wróčzo myřlicž na jutry a dopředka na šwjatki, sčto je tola tebi twój Bóh wscho wořebje darik, sčtož druha pschiroda njesnaje a sčtož tež drusy čžłowjekoj, kiž Knjesa Jesuša, Božeho Ssyna, njesnaja. Hdnyž to hewak wscho Boha khwali, kał wjele bóle mašć to w tym twoju winowatosć! Haj, hdny jenož bndhu wschitzy kšchesczijenjo pschezo prawje sajimowani na wscho to myřlili, sčtož je Bóh na nich čžinił, ale njesny tež ty spóřnał, so je wulka wjetřina žyle bjes sajima sa wězy nabožiny? Jenož pomatu spocžina tam a řem sažo žiwischi sajim sa Boha. Haj, kał jara řu řo tola čžłowjekoj sdalowali wot praweho pucža, kiž jich jenicžy wjedze k řbóžnosći! To wscho

dyrbi tebi pał, kiž džěńka pořłuchasć na řłowo Bože a s tym pořłasasć, so tebi to wschitko hišće wscho jene njeje, wjele k myřljenju dacž, dyrbi tebi twoje myřle wóřlicž, so spóřnajesć smyřli našeho čžaka a twoje řamřne, kiž džěń korjenja we tamnyř smyřkach. So jich wjele to hišće spóřnało njeje, tomu je wina, so s žyła pschemało ředžbuja na to, sčtož je řwj. Jan nam napiřak w 21. stawje řwojeho řčzenja:

Sčto chze nam tutón tekst prajicž? Mi řo řda, kał bndhmy řej tu ras někotre myřlicžki s njeho wupřtacž dyrbjeli, kiž řdadža řo nam wořebje wařne bncz. Ssknyřchimy tu wo wucžobniku, kotrehož Jesuř wořebje lubowašće, móžemy s našeho teksta wobkrucžicž, so Knjes Jesuř wschěch druhich wucžobnikow tež tał lubowašće, pschetož sčto je hinał hacž wulka lubosć, hdnyž wón řětrej pořasa jeho dóńt, so by wón pschi wschěm tola pola Knjesa wóřtał, dokelž je to najłěpsche sa njeho, kał sa naž wschěch. Haj, wón njecha žaneho s tnyř řwojich řhubicž, kóždn je jemu woprawdže lubny, tohodla napomina ředdom wucžobnikow, džěńka nař, tež tebe: „Řój sa mnu!“ Tak namařamy dwoju sa nař jara wařnu wězy we našim tekscze, mjenujzy so Knjes nař wschěch lubuje, dokelž je džěń našć Knjes, a so dyrbimy my něřk tež hłóž jeho lubosće řłnyřecž a na njón pořłuchacž.

Knjes Jesuř nař, tež tebe, lubuje, bčhmy prajili. To pał chžemy řej tola ras hładajzy na našć tekst kusť nadrobniřcho wobhladacž, móžno, so potom tón abo tamny łóžřcho tež do toho wěři. — Njewidžišć, kał namařa sa kóždeho se řwojich wucžobnikow lubosne řłowa? Sa kóždeho ma něřčto řwjeřelaze. řětra s tym trořchtuje, sčtož dyrbi tež našć trořcht bncz, so nař jedyn druhi tola napořłedk wjedze, so řami s žyła

nicžo njemóžemy čžinicž, ale so steji wšcho s nami w Božej ruzy, w ruzy wšchomóžneho stworicžela njebjekow a semje. Hdnž bmy tež prjedy ras chzylu a spytali hicž, hdžez žo nam chzysche a spodobasche, skóncžnje dnrbinu tola dowidžecž, sčtož Luther spěwa: móž našcha dobncž njemóže, we njej bmy jara klabi! A hdnž potom tež žo nam druhdu nochze, kaž Bóh a Knjes s nami chze, potom žo blyšcži tež sa naž Jesužowe krašny troscht, Pětrej prajeny: „Pój ty sa mnu!“, a hdnž tute kłowa našeho Knjesa klyšchimy w zylkej wěstosčzi a rasnoščzi, w kotrejž bu rěčžane, a kei pšchemyžlimy, so to napóšledk nam płacži, dokelž džěn Knjes pšches japoschtolow te wšchem rěčži, to móžemy sažo we wšchem čžezkim tež našeho čžaža, a sčtož wobczezuje našch luby kerbski lud, směrowani a stroschtowani sdnchnyčž. Haj, potom namakamy w tym sažo našch wukhow a našche wukhowanje tam, hdžez s wěstosčžu wěmy, so žadyn njeje wrócžo stajeny, so jedyn płacži tak wjele kaž druhi; a to je tola runje to, sčtož tak nušnje trjebamy; njeje tať? Glej, Knjes Jesuž njecžini žane wuměnjjenje a tohodla je wón našch Knjes, pšchetož jenož tón je wopravdže Knjes a dobry Knjes, kiž je sa kóždeho k rěčžam. Tajki Knjes potom sawěrnje tež kóždeho lubuje a žo wot kóždeho lubuje. Tak je Knjes Jesuž lubosčže dla s Knjesom a dokelž tebje lubuje, tohodla ma tež prawo, tebi pšchwołacž: pój sa mnu; a ty dnrbišch lubosčže dla sažo na njeho počłuchacž a sa nim kłodžicž tež w lubosčzi a kwerinosčzi.

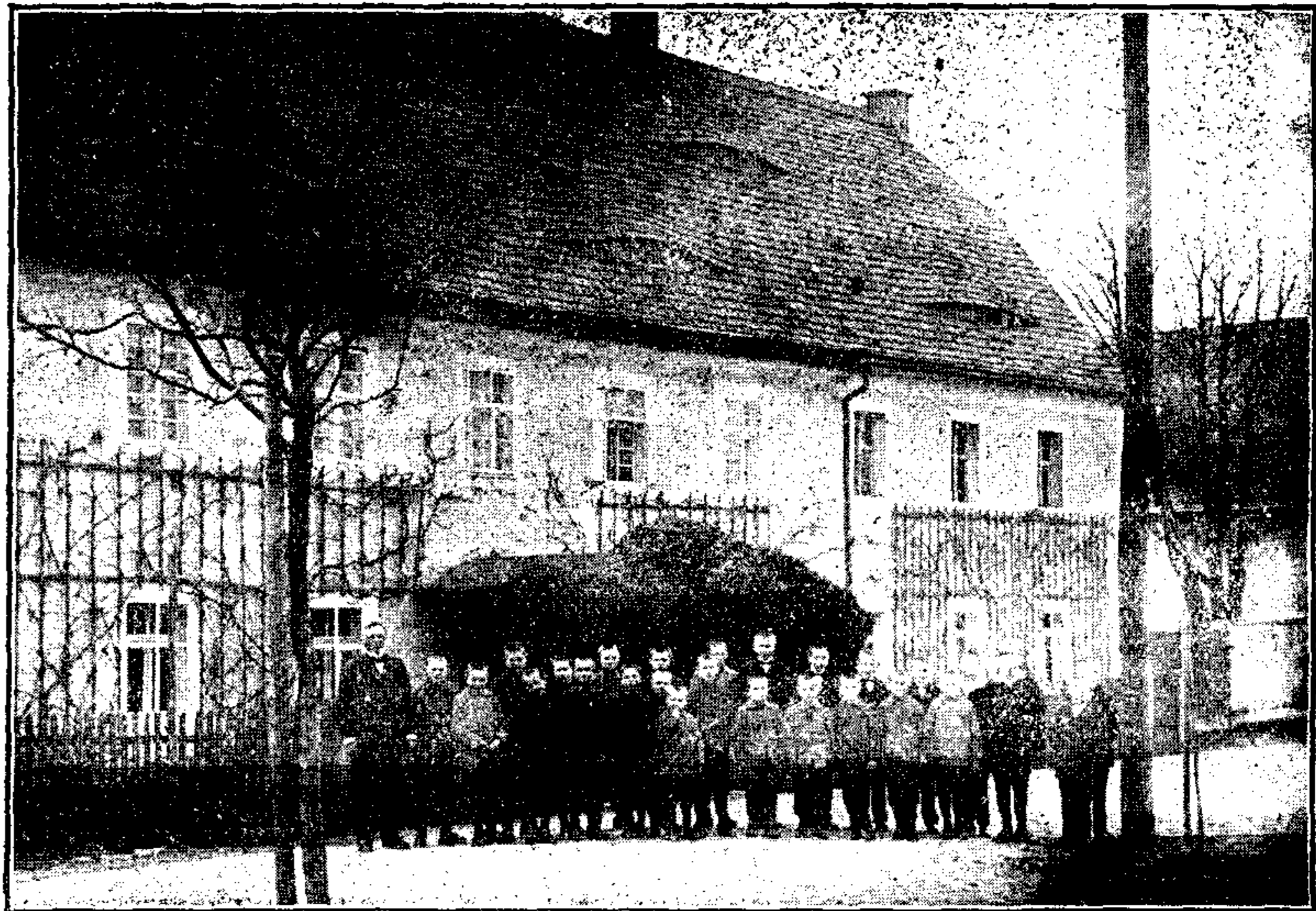
Haj, to dnrbišch, pšchetož tak kaž twój Knjes tebje bjes wuměnjjenja lubuje, tak je tež to „pó sa mnu“ bjes wuměnjjenja prajene. Tak wěščže, kaž budže tebje druhi wopažowacž, tak wěšte je tež, so budže žo tebi jenož derje pšchi tym hicž, hdnž s wopředka žem počłuchasch na tamne: „pój sa mnu“. W tutnych tšjoch kłowach je potajkim žyke potajnistwo kšchescžijanstwa a kšchescžijana wobsamknjene. Wšcho sčtož trjebasch, namakasch tu: pšchpowědžjenje lubosčže a skóncžneho dobncža. W Jesužu leži twoja móž a klynosčž, bjes njeho nicžo dokonjecž njemóžemy. Haj, to je tež to kamžne, hdnž ras kędžubjesch w žiwjenju, so jenož w možu jeho lubosčže wopravdže něščto pola čžlowjekow dozpečjesch, bjes njeje pšchindžesch jenož k nakhwilnym wuspěcham, nicžo trajneho a wobstajneho njedozpečjesch. To je potajnistwo kšchescžijanstwa, so tola tež wutrobny žo spjecžowazny napóšledk wobkufša, to pak čžini jenož lubosčž Knjesowa, kiž je žiwa we wutrobach jeho wopravdžitnych wučžomnikow.

Haj, je skóncžnje tať: Knjes Jesuž je našch Knjes, dokelž naž tež tať lubuje, kaž wšchěch žwojich wučžomnikow, tohodla pak dnrbinu tež my jeho lubowacž a sa nim kłodžicž, potom budžemy tež my s knjesami nade wšchem žwětnym a čžlowjekim, budžemy s knjesami w jeho možu, budžemy s knjesami lubosčže. Njech našch jutrowny čžaž, w kotrymž bmy najbóle lubosčž našeho Boha pytnyli, nam k tomu dopomha, so bnyčmy s wjekełosčžu „haj“ prajili na Jesužowe namokwjenje: „Pój sa mnu!“, so bnyčmy tež my w snamjenju jeho lubosčže dobyli. So bmy tu kamžnu tať jara we wšchem sabnyli, to je smytk našeho čžaža a naž kamnych. To spósnaj a potom žo modl:

Jesu, daj dobncž! achdaj wšchať, so žyła tebi je podobna moja wola;
so twoja wola tež moja by była,
hdnž jeno mój dučž tón wotpocžink ma.
Njech wotemru žebi a wšchitkemu tomu,
sčtož mje tu wot tebje wotwjedže k stemu.

Prěni lětny žwjedžen „Budyšskeho a wokrježneho towarštwu sa snutškwone mišionstwo“, s dobom 50lětny jubilej spomožerškeho doma w Hodžiju.

Nowosakožene „Měšchžanske a wokrježne towarštwu sa snutškwone mišionstwo w Budyšchinje“ žwój prěni lětny žwjedžen sańdženu njedželu Misericordias Domini w Hodžiju žwjecžesche, pšcheproschene wot Hodžijskeho žyrtwinškeho prjótštejerstwa, dokelž móžesche tamne wot njesapomniteho fararja D. Immišcha sažoženy spomožerški dom s dobom žwój 50lětny jubilej wokrjecžicž. Hubjeneho wjedra dla njebe jubilejski žwjedžen na saħrodže tutoho wustawa móžny a wotmě žo dop. w 10 hodž. w Božim domje. Wšchitke spěwy buchhu se smylami posawnow pšchewodžane. Farar Voigt hoščzi witasche, knjes rektor Kühla s Moritzburga mějesche žwjedženštu rěčž, s kotrejž nam hluboko do wšchelateje nusy a hubjenštwu nuts pohladacž da, s kotrejž chze džělo snutškwoneho mišionstwa, sažožene na Jesužowu lubosčž, wumóž. Hdnž bechu sastupjerjo wšchelakich towarštwow žwoje sbožopšchecža wuprajili, na kotrejž farar Voigt jako pšchedynda direktorija spomožerškeho doma kóždemu wotmołwjesche, rosprawjesche wón wo 50lětnym skutkowanju tutoho doma, a to wo jeho sažoženju, wo twarjenjach, wo sarjadowanju a samoženju, wo sastaranju džecžzi a skóncžnje wo džecžoch, kotrychž je 306 w behu 50 lět tutón dom pšchekłodžiko. Žene je hižo prěnje lěto na diphtheriju wumrěko, dale pak njeje žo, džakowano Bohu, sa wšche 50 lět žadyn jenicžki žmjertny pad wjazny podał. S wuwšacžom jenož někotrych žu wšchitzy do porjadneho žiwjenja pšchischli, jich wjele žu dženkža schwarni mišchtrojo a dobri sastojnizy w měšchžanskej abo statnej klužbje. S džakom k Bohu sa wšchu hnadnu pomoz a sa wšcho žohnowanje farar Voigt žwoju rosprawu skóncžzi.

Spomožerški dom w Hodžiju.

Popołdnju 1/2 hodžin be žerbsta a w 3 hodž. němsta Boža klužba. W kerbskej Božej klužbje přédowasche k. farar n. w. Matel je žicženja na sažožtu Luk. 22, 32. Wšchitke kšchescžijansel skutki lubosčže, tať wón wuwjedže, na čžichi pjatť a jutry wrócžo pokasuja. S jutrow wone žwoju móž čžerpaja. Našch horjestanjeny Knjes je w nich žiwy a džekawy. Sa grat pak do žwojeho džěka móže wón jenož tajkich ludži trjebacž, kiž žu prjedy čžichi pjatť žwjecžili a pod kšchizom pokutni na žwoju wutrobu dnyricž nawukli. To je tež myžl Knjesoweho kłowa na Pětra: Hdnž žo ty junu nakasasch, počłyli žwojich bratrow. Wone nam d w o j a k e h e ž k o s n u t š k w o n e h o

m i ž i o n s t w a pokasuje, mjenujzj 1. Bój k Jesušeji, so jeho wěczne šmiljenje šhonišh. 2. Dži k šwojim bratram, so jim w jich nušj pomhašh.

Pětr je šo nakasał a je Knjesowe wodacze dostał, tam pšchi jěsorje, hdžež je šo Jesuž jeho sa lubošczu praschał. Tehdy je Boža lubošcz do jeho wutrobny wulata a wón šhmangy sczi-njenn, šwojeho mišchtra nadawł wuwjescz: Paš moje wowzj, paš moje jehnjata. Tež nam je trěbne, šo nakasacz. Wbo šmngy hdy w najhłubšchey wutrobje wopomnili, šhto je Bóh sa naš činił a našh Šbóžnik na naš wažil? Šsmngy hdy šmėrom štejo woštali pšhed džiwom wulkich džiwow, so je Boža lu-bošcz k frejczetwjennym pižmikami na šchiž na Golgatha sa-pižana? Tež sa kóždym mjes nami je tuta lubošcz šhla, je naš pytała w šrudobje a wješelu, na kóždym hrěšchym puczu, w kóždym čezškim špytowanju, dženkša k mišym, jutije k wó-trym šłowom a ničšo druge wona njeha, hacž so my, wot njeje pšhewinjeni, wušnajemy kaž Marja Madlena: Rabbu-ni, mój mišchtrje! Šsmngy my to šhonili, je kapka wěczneho šmiljenja do našheje wutrobny padnyła, potom tež k wutrobny rjeknjemy: Ja hinał njemóžu, Khrnštukowa lubošcz mje čžeri. Tuta lubošcz je žórko wšchitkich škutkow šhesczjianskeje lubošče. Wone nješku wumyšlene, aležu se žiwjenja a mozn horjestanjeneho Šbóžnika naroštke.

W tajkej lubošči dži k šwojim bratram, so jim w jich nušj pomhašh. Pětr je šwojich bratrow pošynli, jeho dwaj listaj wo tym šwědczítaj. Tež w tamnych přenišh šhesczjianskih wošadach běchu starošče a nušj, njepoczinki a hrěchi. Kaž šu wone wot tamneho čžaka šem rostke! Kažke hłubiny hu-bještwa w našch dnjach, kažke bahnišchča hrěcha a škóšče! To je šrudny ščěhwł toho, so je našh lud wot žiweho Boha wotpadnył. Šnutsowne mišionstwo je nětko dowěrjenje na šo wšało, do wšchitkich hłubokich šhłodow našheho čžaka šahojenje, do wšchitkich šutow hubještwa šwětko pšhijnescz. Ša małe džěczi šo stara kaž sa starých, sa šhorých kaž sa panjenných; jow pyta wobarnowacz, tam wumóz. Jeho brón paš, k šotrež wojuje, a jeho grat, k šotrymž džěka, je ewangelij wot Khrnšta. A my mamy šwjatu pšhiklušchnošcz, w tajkim džěle šobu pomhacz. Njepraj: tamni, na šotrychž šnutsowne mišionstwo džěka, šu na šwojim hubještwe šami wina. Nje-hóršh šo, wjele bóle šo džakuj; Bóh je tebe hnadnišho wjedł. Njepraj: to je niške, mašane džěko. Wěšče, pšhed šwětom šo njebljšcheci, ale k myšle a k ducha Jesužoweho je naro-džene. Njepraj: k tomu šhwile nimam. Našh Šbóžnik pšhed najwjetšchim nadawłom štejeshe, čžlowjestwo wumóz a tola je krotko přjedny šhwile namakał, šwojim wuczomnikam nohi mtycz. Šswjecz šwój dom sa šhesczjianski dom, štaraj šo wo duchowne derjehicze šwojich domjazyčh, napominaj šanjero-džene džěcžo, šotrež šnajesh, prošh šužoda, so by šažo k tobu do Božeho domu šhol — wšhitko džěko šnutsowneho mišionstwa. A došelž wone šwój škutk jenož k darami šmilnošče wjedže, pšhijnješ tež ty šwój wopor k wješelošczu a wjedž, so mamy bohateho Knjesa. Wón nam hižo jow sa žane džěko, w jeho šlužbje dokonjane, ničšo winojty njewoštanie, wjele wěščišho čže nam w njebjeshch tež najmjějšchu prózu pła-cžicž. Na šwěrných džělaczerjow čžaka krašna mšda.

Tuto předowanje bě widžomnje hłuboki šacžišchcz na nutrych pošlucharjow čžiniko. Na němškim šemšhenju mje-šhe knjes prim. Šandrij Šröhlich k Budyšhina předowanje wo Mat. 9, 27—33. Wón šwjedženštku wošadu napomina: „Bratšja, pomhajče nam Jesužowe kralestwo natwaricž! 1. Nješhčicze wołanje hubještwa? 2. Njewidžicze naj-hłubšchu nušu? 3. Wěricze do Jesužoweho šlubjenja?“ Tež

wón wjedžeshe pošlucharjom sa šwjatny škut šnutsowneho mišionstwa šahoricž, so šberka 311,53 hr. dožyla wunješhe.

Na wobėmaj Božimaj šlužbomaj žyrtwinj šhor jara rjenje motettu: „Mój paštyr je Bóh“ špěwashe. Wšchě wo-šadne špěwy buch šažo šwjatocžnje se šynkami pošawnow pšhewodžene. Młodžina bě špomozěrski dom rjenje wupyšhila a tež čžestne wrota pšhed hłownymi durjemi Božeho doma štajika. Tak je šo k Boha přeni šetny šwjedžen nowošaženeho towarštwa derje radžil. Bóh špožcz jemu sa jeho dalšhe škutkowanje hnadnje šwoje žohnowanje! Bóh žohnuj paš tež dale Šodžiški špomozěrski dom, so bychu wšchitzy, kiž w nim nuts a won šhodža, kiž w nim džěkaja a na šotrychž šo tam džěka, něšhto wot Božej mozn a jeho bliškošče pytnyli! Bóh šapłacz paš tež wšchitkim, kiž šu k tomu šobu pomhali, so je šo šwjedžen tak derje radžil, jich lubošcz po bohatsšwe šwo-jeje hnadny a šmilnošče!

Rjeczasne listy.

Wšchězo šažo a šažo čžítamy, so šo tak mjenowane „rje-časne listy“ ščelju a we wšhelakich nowinach a čžakopižach šo pšhecžiwu tomu pišhe. A to k pošnym prawom.

„Rjeczasne listy“ šu něšhto štarodawne. Wulka wójna je jim nowu wažnošcz dawa, šamucžiwšhi štrowe čžlowjeske šmnglenje. Š tutoho šamucžjenja šo šrosumi tak něšotry druhi njepoczink a njedostatk wójnšheho a powójnšheho čžaka a tak tež tutón. Na tym njebě paš wójna šama wina, ale čžlowje-kojo, abo šěpje to nabožne štejšchčžo, na šotrež běchu čžlowje-kojo po čžaku pšhishli, k wjetšha bjes toho, so bychu šebi toho wědomi byli, toho mjenujzj, so šu šo bóle abo mjenje daloko wot Boha wotšalili a bóle a mjenje wošlabnyli we šwojej dowěrje a lubošči a nadžiji k Bohu a k jeho lubošči a wšhe-homozj, so šu wotkli, k Bohom Wótzom rěczecž, kaž džěczi k nanom rěcža, k jennym šłowom: čžlowjekoj šo wjazj tak w duchu a w prawdže njemodlachu a njemodla k Bohu, kaž šebi to žada Bóh Wótz a to mjeno šhesczjijan, šhesczjijanka.

Tym, kiž čžežža wotštronicž njepoczink rjeczasnych li-štow, njepomha ničšo, so pižaja a praja, so je to hłupošcz, pšhewěra, škóšcz, hdyž njepokasaja šhutnje a dorasnje na tu-tón njedostatk we wěrje a pobožnošči. Tu je šorjen ša wšhitke tajke njedostatki, brachi, njepoczinki, škóšče, hrěchi, tu w tutej škaženej, šešlabnjenej, šabludženej pobožnošči a wěrje. Tu šapoczimj wobnowjecz, reformirowacz, čžiščicž, pošynjo-wacz a wono budže šěpje se wšchem móžnym druhim. Přjedny niz. A hdyž šnadž šo to druhdy tak šda, šda šo to jenož tak. Šón najšnadnišhi nastork došaha, a štare brachi šo šažo je-wja a to hrosnišho hišchče hacž přjedny.

Tole wšho je potajkim jenož jedny štaw k tnyh knihow, šotrež maja to napišmo: „Našheho luda pomoz a šbožo je to šo šo šnutkownje wobnowi.“ To rěka šo šo našh lud wróczi na wěrne šhesczjianske, wěrne ewangelške štejšchčžo: Ša šym šhesczjijan a tohodla pšhes Jesuža Khrnštuka džěcžo mojeho njebjeshkeho Wótza a tutomu šo ja dowěrju w dobrym a šlym čžaku, k čžěkom a dušhu, w čžaknym a wěcznym, a k tutym, a jenož k tutym šamym ja rěcžu kaž džěcžo k nanom.

To je po ewangeliju: Žadny šrědnik mjes nami a Bohom, šhiba jenicžjy Boži Šsyn šam; žadny šrěnik!

Tak bóršj paš hacž něšajkemu šrěnikkej dašh šupicž mjes tebe a Boha, wotewrišh šastup wšchemu móžnemu druhemu, tež rjeczasnym listam, amuletkam, relikwjam a wšchemu móž-nemu. Ně, ty a twój Bóh, a twój Bóh a ty, wój štaj taj, šo-trajž hromadže šlužhataj, a na čžlowjeku je, so wón se šwo-

Jim Bohom a Wótzom pschindže do tajneho žiweho hromadze-
bnyča, so je w žiwym sjednocženstwie s Bohom, tak kaž to
nasch jenicžki přednik a Sbožnik Jesuŝ Khrystuŝ hebi je žadał,
a to reka: so wón wěri, so wón je w prawej žiwjej wěrje, kaž
to hebi žada biblija, Bože słowo, ewangelij.

Sdnyž my tole wusběhujemy a na tole jako pomoz a přědt
pokajujemy, budže hake něšto hódno, wustupowacz pscheczi-
wo rjeczajnym listam abo druhim bracham. A to tež hišcže
njedožaha. We wschelakim druhim njeje móžno, so mohł tón,
kotryž ma něšto wustajicž na někajkim wuměstnje, to nětko
kam lěpje czinicž, kaž na psch. molowacz wobraš. Tu paž je
to móžno. Tu móže kóždy kam s mištrom bycz, tu móže kóždy
kam bycz kšesczijan s czělom a s dušchu. A shtož chze s wu-
spěchom pschecziwo tajkim prjedy naspomnjonym njedostat-
kam wustupowacz a wojowacz, tón dyrbi tež tole dołonjecž
móz: bycz wěrjazy kšesczijan.

A tu njeje žaneje wuměsteje a wyškeje schule trjeba.
Tu dožaha kóžda schula žiwjenja, w kotrejž bě sakladna kni-
ha ewangelijon Jesuŝa Khrystuŝa.

Samaritanŝy.

Snajemy jich s ewangelijow biblije, tutnych Samaritan-
ŝkich, tutón směšč židowstwa a póhanstwa. Powostanki tu-
tynch namakajsch hišcže dženža w Palestijnje. Wona je psch-
trała wschě lěstotki, hacžrunje šu tute tola telko bolostnych
domachpntanjow na Eslubjenn kraj pschinježle.

Nablus je hłowne bydleschčo Samaritanŝkich. Tam je
hišcže 158 dušchow. Wšcho hromadze je jich něšto psches
200. Mjes nimi nastawa paž nowe žiwjenje, a to wožebje
psches nowu schulu, kotaruž šu hebi sałožili. S 22 džěczimi
běchu ju wotewrili; tukhwilu je tam 35. Tež hewat pokajuje
šo pola nich nowe hibanje a wustupowanje. Hacž dotal
bydlachu w sanježenych hakach stareho města Nablus. Nětko
šu šo mlode stawy tuteje gmejny rosčudžili, pschi kromje
města na 15 hektarow kraja kupicž a nowy zyle moderny
džěl města twaricž, w kotrymž bychu šo twarjenja se sahro-
dami wtarike. Tuto nowe město dyrbi bycz wobras noweho
nastawazeho žiwjenja tuteje stareje samaritanŝeje gmejny.

Tuta je tež hišcže pschezo žiwa po waschnju Jesuŝoweho
czaka. Tak šwjeczachu tež jutry sašo na horje Garizim šwój
passah po starym waschnju.

Tak namakajsch tam w Palestijnje tež dženža hišcže žiwe
a morwe dopomnječki s czaka Jesuŝoweho.

Zyrtej a stat.

Pětne zyrkwinske waišnje šo bóle a bóle saměstnja we
wschelakich krajinach, mjenujzy „Słota konfirmazija“. We
Osternburgu w Oldenburgskej šwjeczachu tak 25. měrza tajku
„Słota konfirmaziju“, 50. wopomnječki džěł konfirmazije
lěta 1877. Se 116 pacžerŝkich džěczl lěta 1877 bě šo tam 42
šhromadžilo. 44 je semreko, 11 je do Ameriki wuczahnylo,
někotři šu daloko w zusbje, wo někotrych njewědža, shtož s nimi
je. Běchu sa tutu šwjatocžnosč wožebitu šwjedženŝtu Božu
šlužbu wuhotowali, na kotrejž šo wožada jara bohacze wob-
džěli; tohorunja bě wyschŝi zyrkwiny rada pschitomny, toho-
runja sašupjerŝtwo wožady. „Słoczi konfirmandojo“ džěchu
w czahu do zyrkwoje a jedyn s nich, šyn tehdomniŝkeho du-
chowneho, přědowasche wo Hebr. 13, 7. 8. Po Božej šlužbje
woŝtachu tuczi 42 hišcže někotre hodžiny šhromadženi se sa-

šupjerŝtwo wožady. — Tuta „Słota konfirmazija“ je wo-
žebje w naschim czahu wotwlaŝowanja a liwkoŝče zyle wě-
šče něšto pětne a spomožne. Stari šwěri, kiž psched 50 lě-
tami psched wołtarjom konfirmazije šwoju wěru wušnawa-
chu, šupja tu s nowa šhromadnje psched wožadu a wobnowja
šwoje šlubjenja.

Wschelke s blisťa a s dalofa.

S Retliz. Nasche druhe ŝaŝke městno je w zyrkwinych
nowinach wupižane. Na šerbŝku rěcz drje je hišcže pokajane,
tola njeje wona wjazy wuměnenje, bjes kotrehož njeby
wjazy šcho.

S Lubija. Nasch zyrkwinski wołtrješ bě šrjedu 27. hapr-
leje na šwojim „wołtrješnym zyrkwinskim dnju“ šhromadze-
ny. To bě dopołdnja. Popołdnju pschiamkny šo hnydom wo-
łtrješna šhromadžisna, na kotrejž šo nimo wušwolennyh sa-
šupjerjow tež drušy wožadni wobdžělichu, wožebje tež kan-
torojo. Superintendenta k. ŝara prim Franka wjedžesche wo-
bej šhromadžisnje. Dupołdnja wobsamknychu šo někotre na-
mjety, kotrejž šo se ŝariadniŝtwo zyrkwineho dnja ŝaběrachu.
Wobšchěrniŝke bě potom jednanje wo dołhodach a wudawkach
zyrkwineho dnja a wo tym, kelko a po ŝajlich podložkach maja
jenotliwe wožady k tomu pschinoschowacz. Škóncžnje šo tu
sa měru postaji wožadny a krajnozyrkwinski dawł. A to budže
drje najpschihódniŝcha měra. — Po połodniŝkej pschewawzy
šhromadžichmy šo s nowa, so bychmy najprjódny šlyšcheli ros-
prawu a na spoczatk tuteje druheje šhromadžisny wotštorčenu
powitanŝku rěcz k. superintendenty. Tutón naž, škožujo šo na
šwjate pižmo, dowjedže do tynch wschelakich nušow,
w kotrychž nětko šmy se šwojimi wožadnymi a se šwojej zyrk-
wju. My wobštejimy w 6 nušach a w šedmej njebudžemy
šhubjeni — s Božej hnadnej pomozu. Wšich tym šhonichmy,
so mamy we wołtrješu 4 wupróšdnjene ŝaŝke městna, mjes tu-
tymi šu Retlizy a Wóšport. Se jara czěžko, sa wschě městna
nowych duchownych dobycz. K tomu pschiamkny šo 6 krótkich,
5 mjeńšchtnow trajaznych pschednoschlow wo skutkach kšesczi-
janŝeje luboŝče, kotrejž duchowni džeržachu, a to wo: Gustav-
Adolffkim towarŝtwoje, Ewangelŝkim šwjajŝku, Sozialnym džěle
zyrkwoje, Šnuskownym mižionŝtwoje, Zyrkwinych nowinač-
ŝtwoje. Na to šlyšchachmy hłowny pschednoschł tuteje šhroma-
džisny; k. kantor Gretŝchel-Schönbachŝki pschednoschowasche wo
špěwanju wožady w Božich šlužbach, kotryž pschede wschěm na
khoral džiwasche. Pschednoschł bě jara ŝajimazy a móžesche
wožadnym kaž kantoram wschelakore prajicž. S pomozu khor-
a schulŝkich džěczl a wožadneho zyrkwinskeho khor-
a je móžno, wu-
trobu posbchowaze špěwanje zyleje wožady pschewjesč a tak
šlužicž k pohłubšchenu a powyšchenu Božich šlužbow, Bohu
czělczi a człowjekam k žohnowanju. Po rosmokwje wo tutym
pschednoschlu škónczi k. pschedžnda tuto přěnje šědženje mło-
deje Lubijskeje eforije abo superintendentury.

Vitowanje. S. B. Proschu Waž, so byšcže mi sašo ras
něšto pschipožkla, shtož by šo hodžilo w pschichodnych czl-
šlach nascheho kopječka wosjewicž. Čžitajcže tež, shtož we
„Luzizy“ czlžko 12 šteji pod „Romhaj Boh“. Red.

T. w B. sa Cantate. — Es. w M. sa Rogate (k njeju-
špicze).

Samokwity redaktor: ŝara Wyrzacž w Nožaczizach.